

Itz-gabekoen deadarra

J. M. AGIRRE

Beartsu eta errukarrien esanik, ifiork aintzakotzat ez duela artzen, digu L'abbé Pierre'k, orregatik beren zoritxarra eta gure ajolagabekeria, sifista-arazitsera, natorkizu.

Orritxo auetan ez det soka mutur batzuk askatu eta luzatu baizik egingo, ondoren norberak korapillo batean batu ditzan, dizkion eran, bakoitzak epaituko ditu bere kixan.

Mundu au osatzen degunok bi eratakoak gifezke: Batzuk ugaritasunean erabat etenak, besteak berriez ezertara iristen ez direnak, zoritxarraren eta urritasunaren menpean daudenak, alegia. Urritasuna, ugaritasuna bezela, malla askotakoa izan diteke, noski.

Ifiork ez du bata edo bestea aukeratu ez, guztiok bietako batean geren baimenik gabe ezarriak gaudete.

Bi sail edo talde auek zer ikusi aundia dute alkarrekiko, bearrezko alkar-laguntza, batezere indartsuak indargabeari zor dion laguntza, bizitzako uztarri astun eta zapalkorra bien artean eramane bear baidute.

Baño zoritxarrez bi talde oek ibai mardul, zubi gabeko ibai zabal batek banatuta, alkarren berri gabe, alkar atzenduta bizi dira.

Azken urte auetan, beartsuei dagokien gai au, idatzi eta Zine askok erabilli ez dutenik, ezin genezake ukatu. ez da guztiok ondo eza-

gutuzak, berak eskatzen digun eran bizi geranik, baitu ere.

Baldin ezagutuko bagenu izate samilgarri au, ez genuke luzaroan nitasunari lotuta iraungo, baizik bere benetako ezagutzak biotzeko erraiak urraturik, opor gabeko laguntza eskeintzera bultzako gifiuzke.

Bost ajola zaigu ordea guri auzokoen urritasuna, aldamenekoen zoritxarra, geok ondo bagabiltz. Egi aundia da bai, besteren gose-otzak eta iruditutako gose-otzak ez dute la iltzen. Nitasun onek, besteen izatea, besteen mifia aaztera garamazki.

Asko or dabilz burua austeko zorian izan aditzak, izaki guztiak batzen dituan batasun ori miaka eta miaka. Oso ongi deritzait bafio badira aurreragoko lanak: Gure anaien ezbearrak zenbateraino kezkatzen gaituzte? Gure anaiak, bizitzeko guk ainbat eskubide duten anaiak, goseak eta otzak daramazkien eriotzetik ateratzearren, zenbat neke eta buru auste dabilzki-gu? Oientzako ez dago ez sendagillerik, ez erakusterik eta... ez apaizik. Geienak beartsuekiko kezka ori, ardura oro unereren batean nabaitu dabe, bafia, baita beren zentzuen eta gorputzen joerak aseztzean ito ere.

Samaritanoaren erakutsia ikasiak ain gutxi dira zoritxarrez, Levitaren jokabide itsua berritzen dutenak berriz, ain ugari! Kristautasunari alkar maitasuna moztu edo

igartzen badiogu, bereala antzutu-ko da, zerurako fruturik ez dario- la gelditu.

Beren aurrerapenak aidatuta, otsa ta arrokeria ugari badabilkite erriak aspaldian. Aurrerapena gauza arrigarria eta ona da berez, ez ordea erriak orruka eta erronkan jeikitzeke. Aurrerapen onek sortu dituen ondasunak nun dira beartsuentzat? Ala ondasunaren eta osasunaren orde z guda, zoritxarra eta eriotz bildurgarriak ez aldigu gureganatu geienetan? Beartsu eta errudunak aurrerapen au dala ta zer irabazi du?

Nor lenen illargira iritxiko, nork bomba aundiagoa eta ondakorragoa somatuko dabilza erriak. Munduko erririk nagusienak, nork diru geiago arrika bota jokutzen dutela esan liteke. Erri errenak eta elbarrienak ere, naiz ta bestetarako ez gauza ortzetaraino izkilluz josiak dagoz, dezakeen bafio gudari geiagokin, alduten bafio etxe eta jauregi ederragoak altxatuaz, ez noski beartsuentzat, eta bai azken buztan ez gelditze-arren, gauza diran bafio eginkizun zaillagoak eraman naiean. Erria altxatzeko kezka ori ondo dago eta bearezkoa da, bafio, mesedez, oraindario egin dan bezela, aitzaki eta losintsa onekin beartsu eta ezifiean dabilznanak ondatu gabe.

Gizona, batez ere beartsua bada, erriaren morroi biurto da,, bafio gizona ez da erriarentzat, baizik

ura onentzat (ar ta irakur Mater et Magistra).

Erriaren eginkizuna gizonari la-guntzea da, eta au ifiorik bear badu aulak edo indargabeak bear du; urritasuna eta zoritxarra, egun-senttiak gau baltza bezela uxatzea; bazter danetan ugaritasuna aldatzea, zorionak eta bizitzeko alaitasunak geratu dezaten. Egin bear auek betetakoan, geiagora iristen bada, orduan eta ez lenago, lerro batzuek gorago izendatu detan lanari ekin.

* * *

Urritasun onek dakartzen gaitzak neurrigabeak izanik, emen bakena batzuk bakarrik aitatu bear-ko. Gaitzik nagusienetakoak etxe palta eta onek sortzen dituan ondorenak dira. Ez dago etxean oi dan goxotasunik, danak etxetik noiz iges egingo, itxuraz egoteko lekurik ez baidago gurasoak sei seme-alabakin bizi diran gelan. Askotan bi sendi beren seme-alabakin gela zar batean, pitzatutako olen tartetik aizeak kirik egifiaz bizi dira.

Beste alderdian berriz, asko bi-iru etxekin bata udarako eta bes-tea negurako dituztela, nun egon ezin asmatu. Beste batzuk txakur eta gafeatiko abereri, asmatu ere ezin dezakegun bezelako losin-ta eta zurikeriak egiten.

Gero, beartsuak oben-lokatzetan zikindurik ikustean, alkar gorrotatzen direla jakitean* erari eta

aragikeriaren azpian daudela entzutean ez gaitzezen arritu, ez ditza-gun eskuak burura eraman, baizik lotsatu gaitzezen gure zabarkeriaz.

Eriotzak ez ditu azten, emen dauka bere eizerik errexena. Goseak, otsak eta zikinkeriak irikitzen diote bidea, bere azkeneko azioa la-sai egin dezan.

Ez jakifia, erlijio palta, lan palta, irabazi txarrak... ara emen ifioiz amaitzen ez diran gaitzak. Gu bi-tartean eskuak tolostatuta patxa-dan.

* * *

Beartsuengana itzultzeraz bear-tuak gaude, berari zor dieguna ematera. Zer zor diegu?... gure zuzentasuna eta maitasuna. Bear-tsu bakoitzean ikusi dezagun Je-sus bera eta jeiki gaitzezen lurre-tik, zoritxarretik altxatzeraz. Jesu-sek orain jaio bear balu, oien tar-tera etorriko litzekelakoan nago.

Negu onetan ere goseak eta otzak aulduta, makinabat joan dira amil-ka illobira, bizi-tza negargarri one-tan irrist eginda.

Bizitzari erantsita, ari baten bai-tan bizirik irauten dutenak onela diote: Obe eriotzak itsumustuan iz-kutatuko bagifutza arrastorik ga-be, orduan beifipeifi itxiko zaiz-kio biotz-begiak negarrezko ibar oni.

Seaskatxorik gabe, otzak darda-raz dauden aur jaio-berriak ikusiko bagifuz, etorri ziran sofiuarekin

erbeste oni azken agurra egiten, gure biotza begietatik gañezka darianten negar malkotan urtu litzeke, degun guztia ixuriko genduke zalantzik gabe berai laguntzen.

Egia da Jesusek ziola: Mundua mundu daño beartsurik ez dala paltako, baño beartasunean iraun —arazitzen duben arrek obe luke errota-arriari lotuta bere burua itxasora botatzea.

* * *

Asieran aitatu degun Emaus'ko eragille L'abbé Pierre'k onela dio: Gizonari anima bat daukala agertu aurretik, gorputza zerekin estali,

eta gizonen antzean bizitze-erako bizi leku bat erokitu bear zaio. Bi malla daude, bata aberetasunetik gizatasunera eta emendik Kristautasunera bestea. Emaus'ek munduari berri bat eta bide bat erakutsi dio. Emaus'ek aberatzen biotzak larritu eta estutu ditu, naizta larritasun ori laister itzaldtu.

Ez dezagun bada gorrak bezela jokatu beartsuekiko.

Gor-aizerik txarrena entzun nai eza da.

Epulon zarrak eta eutsiak etzuen bere anaiak jakifiaren gaiflean jartzeko baimenik iritxi Jaunagandi.

Gu oraindio garaiz gaude eta... jakifiaren gaiflean.